

מסורת הש"ס

(א) שְׁבוּעוֹת מֵהָ מוֹת מֵהָ.
(ב) בִּיב ו. שְׁבוּעוֹת מֵהָ.
(ג) וְסִי מוֹסִי שְׁבוּעוֹת מֵהָ.
(ד) רֵיב לָלוּ, (ד) עֶרְכִּין כֹּס: עִיָּה.
(ה) כִּדְפוּיִי אִימָה: יוֹרֶשֶׁן.
(ו) מִכָּאן שִׁיר מַעֲבֵר לָדָךְ.
(ז) לִיב סֶפֶק כָּל הַשְּׁבָעִין.
(ח) (שִׁיבִי מוֹסִי בִיבִי.
י. דִּיב דִּינָא).

גליון הש"ס

נמ' ורמא אמר' ר'נ אמר'
ב"ח ע"י תו"ע פ"י מ"ג
דכ"מ ד"ה אמר: תוס' ר"ח
פ"ה ובר' ורמא
רמ"ב ע"י נ"מ ד ע"ח
תוס' ד"ה ורמא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ר' יוחנן נפחא
באנטוויפ: (ב) ר"ש ד"ה
דמדת (ג) וכו' ויזון
דאדענבור ולק מסיע לה:
(ד) ר"ש ד"ה מימי וכו'
לא יתח מלפדוע וכו' איני
למלן דלית לה מספיקן
ובדאורייתא לא מספיקן
נפיק מינה וכו' דרנן הרמ
מאי למיתר לבעל השכר
הפטר כמו שיכול לומר
השבע וטול ואי דאורייתא
ל"ה

תוספות רי"ד

נחשנין בין מנכסין אליין בן
הוא בין יורשין אין משפחה
הוא אבל מעשה שפיר
א"ח אלא לפרע מנז"י
א"ח אלא בשפחה. פ"י אלא
דבר בכל שפיר שהנה
עם האב בין דין שפיר
בין שפיר א"ח אותה שפיר
דדיה קאמו יורשין כח
היה קאמו וכמו שהוה א"ח
דורשני מ"י אלא אבל מ'
אשה י"י. וטעם אותי
מחיל לפסוק את הורישת
משפחת אביך שפיר
מפניו אלא או לא יורש
אמרי' תאמר דמתי' דאמר
מתי' תאמר בן יורשין דאמר
א"ח אלא מתי' דבר תאמר
דא"י דתאמר בהיה אלא
המחיל אלא בשפחה דאמר
אלא לפרע מנז"י. פ"י
א"ח אלא כ"ש פ"י א"ח אלא
ד"ר וד"ר דכח א"ח אלא
ד"ר וד"ר שפחה א"י
בן יורשין מחיל דלא
כח אלא בין ממני בין מירשין
האביא אותי אלא א"ח אלא
בין ממני בין מירשין
נזכר אלא שפחה אלא
תלפון תחבבה בין ממני
בין מירשין אחריו כסחם
מתי' דקדמי דורשני
א"ח י"י ע"ל אלא לירש
ולא אלא כרשין ע"ל
ע"ל דורשני ע"ל ה"כ
ע"ל דברתי אמי'
לקט כסא דרבי דאמר
וכי אלא אמר א"י אלא
בן יורשע א"י י"י וירשין
ולבאין ברושין ע"ל
יורשין ע"ל ה"כ אלא
יורשין אלא כרשין
דא"י ודא"י תאמר
למירי' דן תחבבה תחבבה
הירשין משפחת אה"פ
אלא מתי' לא תאמר אלא
דדיה אבל בן יורשין
נכ"י מרשיתו אלא
ד"ר לא תאמר אמי'

הבא ליפרע מגכ"י וכו' וקמפל
רא"ש אסתמא דמתני' פליג וז'
מידי וגם ר"ח ז"ל כתב כך

ידי שבעה דאורייתא. שהיא בשם או
מריץ בשבעות (דף לח:) וחמורה היא
ה בעלמא עפין שלנו: ייבז לה כסופה
ה: וסמך סדה קמא אסדה בתרא.

אי פיקח הוא מיייתי לה
יהיב לה כתובתה בא
סהדא קמא אסהדא
להנך קמאי במלוה
בריה דרב אידי היא
אסהדא בתרא אלא
דרב אידי יהיב לה
קמא וסהדא בתרא
בהלואה מתקין לה
למימר ב' כתובות הוי
הוי דמדין אלא

וְהָיָה דְמוּתָהּ לַחַיִּים
(ב) תֵּן הֵתָּם * וְכֵן הִיתָ
בְּשִׁבְעָה מִמָּאָה אֲלִימָה
שָׁקִיל בְּלֹא שְׁבֻעָה
ה"ק וְכֵן הִיתוּמִים מִן הַ
בְּשִׁבְעָה א"ר וְזִיקָא
אֵלָּא שְׁאִמְרוּ יִתּוּמִים
וּפְרַעְתִּי אֲבָל אִמְרוּ
אֵפֶי בְּשִׁבְעָה לֹא יִפְרָע
אֲדַרְבָּה ¹² כָּל הָאוֹמֶר
פְּרַעְתִּי דְּמִי אֵלָּא אִי
וְזִיקָא אִמְרֵי רַב יְהוּדָה
יִתּוּמִים אִמְרֵי לֵנוּ אֲבָי
אִמְרוּ אִמְרֵי לֵנוּ אֲבָא ¹³
בְּשִׁבְעָה שֶׁכֵּל הָאוֹמֶר
פְּרַעְתִּי דְּמִי: ¹⁷ וְנִפְרַעְתִּי
אֵלָּא בְּשִׁבְעָה: אִמְרֵי
מַעֲשֶׂה בֹא לִפְנֵי רַבִּי יִצְחָק
לֹא שֵׁנוּ אֵלָּא לְכַתּוּב
אֲבָל בַּעַל חֹב לֹא *
אִפִּי בַּעַל חֹב שְׁלֵא יִדְּ
מַעֲוִיתִי שֶׁל חֲבֵרוֹ וְהוּמִי
וְאֵתָּה נֹעֵל דִּלֵּת כְּבֻנָּתָ
זְמַן שְׁתּוּבָתָה כְּתוּבָתָ
אִמְרֵי ר' יִרְמְיָה אֵתָּה
תִּפְרַע אֵלָּא בְּשִׁבְעָה
שֵׁנָא לְכַתּוּבָה וְאֵתָּה ר' יוֹחָנָן
שְׁתּוּבָתָה כְּתוּבָתָה יוֹחָנָן

יית דין לנכסי אדם שלא בפניו: לא שנה
ומוות מנכסין בעלה למכור קרקע ולזנות
וזהו ליוון מהם: ולא שנה לנכסיה. אם
שנאחזקוהו ונתחברו ונתחברו ונתחברו
בעלה כלום: בתפילה. תפילה מוועות:
ואנפערט שלא בפניו קאי מאי לן וירשין
מקצת בעלה כו'. אשה שבעה לה בעלה
רבי עליך: העמיד לנכס. על שנתעסקה
בעלה בזה שבעה וזו אלמ מהם נכסי
ירושם דקמן שבעות דף מהם נכסי
תפין והירשין והאפסות: ואלה ר"ש
וירשין משעיין אותה שלא עיבדה
כלום כדן הבא ליפרע מנכסין ויתומים:
אליה

ראי דארץ ישראל דמשלחין בתריה ג' פני

[illegible]

ע ויהא דמוודה להו שכתב שם פ"י הודלח בכ"ד שלא היטה עלי

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

היודות לזה חבל בעד אחד אפי' לא טוענו
ד' שהוא חייב חייב לו שבועה כו' ואומר
טעמיה דאמר לעיל (שם דף לט:) אמתני'
א' כפר אלא פרוטה או לא יהודה אלא
בפרוטה חייב הלכך בעד אחד דלא

שיך מיונה דרירה אלף כפירה דא
לא טוענה אלף כפרותה מחייב דא
אמרת בעין מ"א טענה שמי כסף
א"כ כל שמי כסף אחה ז"ל שיכפר
כדי שלא יתחייב מטעם מודה במקצת
אלף מטעם עד אחד הלכך אית לן
למיתר דעל טענה פרוטה מחייב פרוטה
יתחייב בעד אחד על כפירת פרוטה
כמו בבודה במקצת וברייתא דמיתר
במסקנת מילתיה דשמואל ותניא כל
מקום ששנים מחייבין אותו ממון אחד
מחייבו שבעה אלף תשי לרב דקסבר
כפירת טענה שמי כסף דאין למיתר מן
הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חזר
מיהו כסף לי לעולם בעיני טענה
עגמה שמי כסף בעד אחד כמו בבודה
במקצת והוא דאין כפר פ' השמי כסף
אבל עד אחד דא מעיד אלף כפרותה
ואמר לנו רבינו מרדכי אחר דאליבא
דכ"ע אחי מירא דשמואל א"ג
דמחייבין שבעה בעד אחד באותו
עין דמיפטר בבודה במקצת לא דמי
להכא דהתם מין המחייב שבעה
בעגמה מיהא הו' אלף כפירת שיעבוד
קרקעות לא מניין בשום מקום במינו
שבעה והלכך גבי עד אחד אית
לן למיפטריה:

מִיָּתֵר אֵלָּה לִי־י שְׁבוּעָה דְּאִוְרִיִּיתָא.
פִּירֵשׁ קְבוּרָתָא דְנִפְקָא לָן
מִינָה בֵּין שְׁבוּעָה דְּאִוְרִיִּיתָא לְשְׁבוּעָה
דְּרַבְנָן דְּבִדְאִוְרִיִּיתָא מִנְקֵט חֲפָא
וּבְדִרְבָּנָן לֹא נִקְיֵט וְהוּא עֲלֵמּוּ סוּתָר
דְּבִרְיֵי דְאִמְרֵי׃ בְּהַשְׁלֹא (וַיִּטֵּן לָהּ. וְסָא)
אֵלָּה לָרֵב לְרֵב יִרְמִיָּה מְדַפְסֵי אֲדָרָה
בְּיָד דְּאִשְׁכֵּנָה חוּן לִי־י וְפִי׃ קְבוּרָתָא
הַתָּם דְּהִיָּק לִיָּה לֹאֵל לְדֹאֵל שְׁבוּעָה בְּיָד
דְּחִמְרִיה דְּחִנְקוּטִי חֲפָא * וְלִרְבִּי
דְּנִחָא דְנִפְקָא מִינָה אֵלִיבָא דְרִי אֵלָּה
דְּהַלְתָּא חוּתִיָּה דְאִמְרֵי (שְׁבוּעָה דְּרִי. יוֹ)
חוּרָה מִחְמִירָא לָהּ וְהִיבֵא דְלִיָּה עֲלֵי
לִישְׁכָּה מִשְׁלֵם וְהִיא דִּינָא דְּאִוְרִיִּיתָא
אֵלָּל בְּדִרְבָּנָן אֲפִילוּ הִיא חֲשׂוּדָה עַל
הַשְׁבוּעָה אֵלָּה יִיחָ (ו) לְפָרֹעַ
בְּצִיל קַך הִיבֵא דְנִשְׁכָּה וְעוּטֵלָה
בְּשְׁבוּעָה דְּהִיָּיִם (שְׁבוּעָה דְּרִי. חָא) בְּהִיא
דְּאִוְרִיִּיתָא לֹא מִפְסִינָן וּבְדִרְבָּנָן מִפְסִינָן
שְׁבוּעָה דְּרַבְנָן אֵלָּה מִנִּי לְמִימֵר הַשְׁכֵּה
לְמִימֵר לְכֵנָה הִיא וְהַפְטֵר כְּמוּ שְׁאִינוּ
הַשְׁכֵּה וְעוּל מִנִּי (רָס):

אסתר בתרא ב'ו' תימה מאי קש'
א ב' זה צורך (פסגדרן דף ל:) הלוואה
לדוכא מיד לא בעינן רחמי אהד:
לאו בע"ה. ופסק ר"ח דמעשים בכל יום
צנינו לצע"ה ולית דקח להא דר"י
אע"פ דמקי מינה בערכין פקד שם
לשובר התם נמי לגבי הא דאמר ר"נ
עמא שלא יהא כל אחד ואחד טוטל כ'
הכי מכל מקום כיון דמעשים בכל יום
אוכלת כ' ואיכא נמי ביורושלמי דמודו
אי לא מחליטין לנכסייה. פירושו ר"ח:
בית

י' מי אמר? מדהגי בעדים פרעה ה"נ אי איתא דפרעה בעדי
 יא' להו פותחת כתובתה מאי מי אמרי? היינו פוגמת א"ד
 פרע שלא בשבועה כיצד היתה כתובתה אלף וזו וא"ל ה

מבשורתו. פי אין ביד מבישעין אותה אבל אי טעין חתא
 וזהו האי שטרא חספא בעלמא. שטרי חתא ומיחיתא
 לביטוי. פי עקירה פון חתמי וחספי שדא חתא אלמא
 ב"ח למישר שיד דרמתי לא יקום עד א' באיש לכל עון
 מ' כ"ס ש"מ מביחין אותן מנאן א' מביחין שבתה א"ח
 דעונות ונעולת (נעולת) דאן נשבעין עד א' ש"ח אל א"י מדרה
 בשבועה דאורייתא ידיב לה תוכתה כאפי' שד שטרי אינן
 והיא נספרת ועתידה לה תובעם כדי דלא תספיק כי תוכתה

דב אלז

טוֹשֵׁעַ שֶׁסָּעַר עוֹ
[וְנִרְכַּח אֶלְפֶּס שְׁנֵעוֹת פִּי' דף
ש"ח]:
כִּי ג' מִי' פִּי' ג' שֶׁסָּעַר הָיָה
סָמָּה שֶׁסָּעַר עוֹשֵׁי חֶמֶם
פִּי' קוֹ סָעִיף אֵל:

מוסף רש"י

אילימא מלוד. אם הילוד
שטר עליו לא יסרש' אלא
בשוכות יורשין שבושה שלא
פקדו אלא (שכונות חג). כל
האומר לא לריתי באומר
לא פרעתי דמי. כיון דאמר
לא לריתי מודה הוא שלא
פרע. שכל מי שאינו לוח
אין שטר. (בבב אר). אבל
בעל חוב. ימחק עד שיחזיר
(שורין בבב).

יוספות רי"ד (המסך)

התקבלה אלא שגור לא חתר
הפטר את שביטות.
אחד מעידה שהיא פרט
היה היתה בחובותה אלף
זו ואמר לה התקבלה
בתוכה ורואי אומרת לא
התקבלה ורואי מעידה
שהוא פרט לא הפרט
בשביטות. ומכאן
שנעדרה כיצד מבר
נכס לאחריהם ונפרט
נכס הלקוחות לא הפרט
בשביטות. מכאן
לחיותם כיצד מה דרית
לכס ללחיותם ובא
לפרט מהן לא הפרט אלא
בשביטות. ורואי כמני
היה הלק לפרט ורואי
נפרט לא שגור לא
היה אלא בשביטות ורואי
כיו שחובות בחובות
החיותם משביטות אותה
אחיה חובות בחובות אף
היה אף מזה החיותם
מי אם לא מזה החיותם
ואמר לא נפרט כלום
לא שגור לא שביטות
מי שגור לא שביטות
לא שגור לא שביטות
שענין ליה ביד דאמרי
בשביטות (אם) אבל
החובות אף רע לא שגור
לחיותם כי שגור ליה ואף
מזה החיותם לפרט לא
בשביטות. מכאן שמי
שביטות שביטות דאמרי
רשעין לא היה ורואי
לי כל רובי הרואה
בפסקת השטות. אף
שמי שחובות שבו חזא
רעל השביטות שחברו
ושבעין ורעל משלמם
ואז שבעה ונחלת ועוד
לא שבעין לא שפירות
אשכח קרעוה. מי
שהחובות שביטות.
הקרעות ודינה שפירק.
אם מרובן מי שפרט
אף ורואי רעל ורואי
רואי רעל שבעה עלה
לי רעל הרקע. מי
החיותם שביטות מי
שביטות דאמרי רעל
בדאמרי רעל אפסין
ורובן מפסין ורעל
נפרט מאי אף כי שגור
לשביטות רעל. אפסין
אף מזה החיותם
גדום מה. שגור נון

היה סרע לה, א"ד איתרמוי
גמט מודה במקצת הא לא
כלת כתובה והיא אוסר לא

שחבטת לי בודאי שמשביעין
חשבת העדים החתומים בו.
תה בינינו שלא אנבה ממנו
כל תטאת לכ"ע ולכ"ח הוא
תשובות בדבר חדא דכל
קנ כרי להפסיד דעתו של בעל
הסדה קמא וסדה בתרא
היה לי ולפני העד הראשון